

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 734

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

26 octubre 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

La unió de les dretes

No creiem en la imminència de cap lluita electoral. Les eleccions per a la renovació d'Ajuntaments a Catalunya, que, segons la llei municipal de la nostra regió, haurien hagut de tenir lloc durant la primera quinzena de novembre, no es celebraran ara degut a l'anormalitat produïda en la vida pública pel 6 d'octubre del 1934. I fora d'això, davant l'exemple de relatiu treball i fecunditat que, ara com ara, dona el Parlament, sostenint un Govern amb una forta majoria, no veiem enlloc la imminència de cap elecció, ara com ara.

De totes maneres, cal reconèixer que en els medis polítics totes les activitats comencen a orientar-se cap a la lluita electoral, la primera que vingui. A Madrid té actualitat vivíssima la reforma de la llei electoral; i entre nosaltres, el carnet electoral abassega les activitats ciutadanes. Per altra part, les esquerres han començat campanyes de propaganda política, la finalitat de les quals no serà altra que demanar la dissolució de les Corts actuals, i tot això constitueix un ambient que, encara que no per a eleccions immediates, no podem deixar de tenir en compte la gent de les dretes... per quan el cas arribi.

I en aquest sentit cal no oblidar una realitat: la unió de les esquerres arreu de la Península (a Catalunya fa molt temps que pràcticament es mostren unides) i, com a conseqüència, el deure que ens imposa a les dretes l'exemple del camp contrari. Es podrà opinar fins i tots que resulti trista per a Espanya aquesta massa fonda divisió d'esquerres i dretes; es podrà pensar que caldria endolcir les diferències existents entre l'un i l'altre camp. Però és innegable que el fet, la realitat, independent almenys immediatament de la nostra voluntat, ens imposa

un deure per damunt de tot altre: facilitar el camí a la unió de les dretes, de tots aquells agrupaments que, per damunt de diferències accidentals i de problemes de menys envergadura i de menys urgència, sentin la necessitat de defensar les bases de la nostra civilització occidental, avui fortament compromeses per la demagògia interior i per l'ofensiva comunista exterior.

No és hora de discutir la prioritat dels problemes ni d'examinar els defectes dels partits de dreta. Ja sabem que en tenen, sobretot de cara a un programa de democràcia cristiana, posem per exemple, i de cara a un catolicisme net i pràctic. Però repetim que no és hora d'enfondir diferències ni de retreure's els uns als altres les taques entre els agrupaments socials i polítics que professin els principis fonamentals en matèria de religió, de propietat com a principi, de família, de pàtria i de llibertat d'ensenyança. És hora d'agrupar-se al voltant d'aquestes grans afirmacions, sense solucions de continuïtat ni profundització de diferències entorn d'altres problemes interessants però d'ordre secundari comparats amb els anteriors.

Recordem el bienni Azaña-socialista, els greuges... que ens ha inferit la Constitució del 9 de desembre de 1931, els atacs que durant aquell temps foren fets a la família cristiana, a la propietat legítima, a la llibertat de l'Església, a la llibertat de l'ensenyament, i amb això en tindrem prou per a oblidar diferències no essencials i fer tots els esforços per a assolir una unió de dretes que, ara com ara, ens és indispensable com el pa que mengem per a la nostra vida social cristiana. I a Catalunya més que en cap altre lloc.

De cara al sostre!

PER JORDI ARNAU

Els meus coneixements d'anatomia humana dataven dels darrers anys del batxillerat, ço és, de més de cinquanta anys enllà, i no té res d'estrany que amb tant de temps s'haguessin rovellat. Principalment quan s'ha tingut una bona salut hom acaba per perdre la noció de moltes de les peces anatòmiques internes. Tinc memòria d'haver sentit contar d'un senyor que es va presentar al despatx d'un metge confessant-se que quan tossia li feia mal el diafragma. A això li va respondre el metge:

—¿Vostè ja sap que té diafragma? El seu mal serà de molt mal guarir.

Ai del que sap que té ventrell o que té cor o que té tal o qual entramena! Senyal cert que alguna peça li fa mal.

Tot això dóna una clara explicació del perquè un home que fa molts anys que no ha repassat l'anatomia i altres tants que no li ha fet mal res es queda allò que se'n diu a les capses d'una ciència tan interessant.

Per això em vaig quedar amb uns ulls com unes taronges i un pam de boca quan el metge, parlant d'un malalt de casa, va dir:

—Té el calcani corcat en el punt d'inserció del tendó d'Aquiles. Caldrà rascar-lo, seccionar el tendó i insertar-lo a la tibia.

De mica en mica vaig anar aprenent que el calcani no és cap os del cap sinó un del taló del peu, que el tendó d'Aquiles era un tendrum que va soldat a aquell os i que devia ser el punt flac del celebrat guerrer vencedor de Troia.

És el cas, doncs, que la intervenció del cirurgià es va efectuar i que després de vuit dies de clínica van portar el malalt a casa amb el peu i la cama enguixats fins a sota el genoll.

Ara som on volia anar a parar.

El pobre malalt enguixat havia de dormir per força de boca enlaire. Aquelles posicions sibarítiques del bon dormir, ara del costat dret, ara del costat esquerre, no li eren permeses per mor de la immobilitat de la cama enguixada. Feia pena sentir-lo:

—Ja fa vuit, deu, quinze dies que m'estic de cara al sostre. M'atabala pensar que això encara deurà durar dues setmanes... quinze dies... tres-cents seixanta hores... una eternitat. Ara comprenc el turment de l'infern de jeure per sempre més del mateix costat. ¿Quin dia serà que em podré tombar del cantó dret i fer-hi una dormida i després de l'esquerre i fer-n'hi una altra? Déu meu, quin

dia serà! Ara com ara poso en això tota la meua felicitat. ¿Què hi diu el senyor metge?

—Que prenguis paciència, que tot arribarà al seu dia. Els primers dies et costava de dormir així; ara, però, ja hi passes bones nits. El turment no és tant com això; més que sofriment és una molèstia.

—Sí, una molèstia que se'm fa cada vegada més insuportable... Ara entra el metge. Senyor metge! ¿No tindreu pietat de mi? Fa prop de tres setmanes que jec en la mateixa posició! Somnio que dormo de costat i quan em desperto em trobo de panxa enlaire... Sempre així... Sempre mirant el sostre. Tregui'm aquest guix que em pugui tombar. Tingui compassió de mi.

—Els metges no en tenim, de compassió. En comptes de cor tenim una bola de suro aquí al costat. ¿Ha estat mai a Montserrat, vostè? Allí hi ha penyes que fa mil anys que jeuen del mateix costat i els que hi jauran! I no es queixen ni rondinen. Aprengui paciència. Al capdavant és la posició més còmoda. Si el feien estar de costat frisaria per poder-se posar així. És la posició més natural i la que descansa millor tots els membres.

—No penso altra cosa en tot el dia. Quan serà que em pugui posar de costat! I la dormida que hi faré si el peu no em burxa!

Si el lector no es fa càrrec d'aquest sofriment pot fer-ne la prova. Posi's al llit de cara enlaire. I, quan li vinguin ganes de tombar-se, pensi que no pot i que s'hi ha d'estar quatre hores seguides. I ja veurà quin pas s'hi dóna i quines angúnies passarà fins que es desdigni del propòsit. I es farà càrrec de l'angúnia i del desig del nostre pacient que ja fa més de quinze dies que no pot mudar de posició.

La cura anava bé. El pacient no tenia febre ni sentia dolors. Un dia el metge va obrir un portell a l'enguixat en el lloc de la intervenció i va constatar que la ferida estava guarida. Només un punt quedava per pellar-se.

—Una bona notícia per al malalt. Demà traurem el guix i els punts de sutura. Acabarà el període de la immobilitat.

—¿A quina hora?

—Per allà a les dotze del migdia si no tinc destorb.

—¿I no podria ser a les vuit del matí?

—Vaja, vaja; no sigui intemperant o sinó el castigaré amb un aplaçament de vint-i-quatre hores.

Quin dia més llarg per al qui espera una hora

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

bona! Aquella tarda! I aquella nit! I el matí de l'endemà!

—El metge no ve; ja veig que m'ha enganyat. De mi no se'n burlarà; li descomptaré la meitat de la factura, per informal i mentider.

Jo prou li deia:

—Calma, minyó. Et van dir a les dotze del migdia i encara no han tocat les onze. Ara per ara no tens cap raó.

Veritablement eren a prop de les dotze, però per curar-li la impaciència li vaig atrassar el rellotge una hora i l'hi vaig ensenyar. Mancaven cinc minuts per les onze...

Truquen a la porta del pis. La veu del doctor. Les passes. Xiuxiueig.

—¿Veus si tinc paraula? M'he avançat d'una hora. Tot per complaure't.

—Una hora que és com si diguéssim deu. L'esperava amb deliri. De bon matí ja em semblava migdia.

—Bé, bé! A la feina!

Talla d'aquí i d'allà. L'enguixat va sortir fet peces menudes. El coixí de cotó fluix va anar per terra. Després va venir la part dolorosa: treure els punts i tallar alguna pell i algun carnot viu. Gemecs i crits.

—Si no l'he tocat.

—És que crido per quan em tocarà.

Ja està. Rentat amb aigua de clor. Cotó fluix i benes.

—Ja té el guix a fora i la cama lliure. Mogui-la una mica... Ja s'ha acabat aquell pes, oi? Fins a demà. Ja es pot posar de costat i s'hi pot quedar quinze dies en compensació dels dies que l'hem fet estar de panxa enlaire.

El pacient feia cara de Pasqües. Volia i dolia. Volia girar-se de costat, però també volia allargar aquells moments de certa esperança encara més feliços que les hores de les realitats.

—Caterina, tanca els finestrans que vull dormir. És l'hora més feliç de la meua vida. M'hi tombo... Que bé que s'hi està... agafadet amb el coixí... No... no em parreu de menjar fins que em despertí... deixeu-me disfrutar... que bé... quina felicitat.

La cambra va quedar semifosca. Només per la porta que dava al menjador entrava una claror molt, però molt, discreta. Jo vaig quedar-me. Volia disfrutar de la felicitat del malalt. Volia ésser-ne un beatífic contemplador. Les parpelles anaven aclucant-se de mica en mica. Un respirar dolç i pausadament rítmic denunciava el seu inefable benestar. Va restar així immòbil una curta estoneta: dos o tres minuts. Es veia ben bé que havia perdut la consciència de si mateix. Estava en els moments preliminars de la dormida. Inconscientment va començar a moure les cames sota la roba del llit. El tronc anava girant-se de mica en mica, i amb el tronc, el cap. Després de tres o quatre moviments de rotació, gradualment va acabar de girar-se noranta graus i es va quedar de boca enlaire i estirant primer una cama i després l'altra es va quedar en posició supina i quiet com qui ha trobat un estat d'equilibri definitiu. Em va venir una passió de riure i vaig sortir per no trencar-li el son amb la meua rialla.

—Dorm?

—Sí; ha quedat ben adormit i de panxa enlaire.

—Precisament?

—Sí, precisament en la posició odiada que tant desitjava canviar.

Passada una hora vaig entrar, em vaig acostar al llit i vaig veure que obria els ulls.

—¿Hem dormit de gust?

—I tant! Però és curiós. Ara em trobo que m'he adormit de cara al sostre després d'haver desitjat tant el dormir del costat dret.

Valga'ns Déu nostre Senyor! Quantes de vegades ens enganya el desig! I quan tenim el que desitgem ens adonem que el desig no ens omple com havíem pensat i prenem per millor allò que havíem volgut evitar com si fos un mal intolerable.

Escola d'Educació Social

Del 28 d'octubre al 20 de desembre. — Els di lluns i divendres de cada setmana.

El Secretariat d'Educació Social domiciliat a Acció Social Popular (Pi, 12, pral.), organitza aquesta *Escola d'Educació Social* per a obrers, en la qual es desenvoluparà el següent Programa d'Estudis:

Apologètica: Déu creador i provident. — L'home: espiritualitat i immortalitat de l'ànima. — Jesucrist. — L'Església (tres lliçons). Professor: P. Basili de Rubí, caputxí.

Doctrina Social Catòlica: Els problemes socials moderns a través de les Encíclics Pontificies (deu lliçons). Professor: Dr. Enric Bayón, prev.

Legislació Social: Lleis del Treball. — Jurats Mixtos. — Organització del Ministeri i delegacions del Treball (cinc lliçons). Professor: Sr. J. C. i S., advocat.

Organització Sindical: Història sindical. — Concepte i estructuració. — La Sindicació Catòlica. — Organitzacions complementàries: Cooperatives, mutualitats i caixes de resistència. — Organització sindical francesa i belga (cinc lliçons). Professor: senyor Albert Pons.

Tècnica de la Propaganda: Exercicis de preparació de campanyes obreres. — Mitings, Premsa. — Composició i declamació (cinc lliçons). Professor: Dr. Ramon Cunill, prev.

Barcelona, octubre de 1935.

Nota: Com que el nombre de places és limitat, cal inscriure's amb anticipació al Secretariat de l'*Escola d'Educació Social*, Pi, 12, 1.er, 1.^a

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820
Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloció de PLAN-
TES DEL BOSC,
fortifica, conserva i
augmenta el cabell.
Es un producte pura-
ment vegetal i ino-
fensiu.

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

Pau i concòrdia entre els prínceps cristians

PER R. RUCABADO

Crec que hauria d'ésser obligació nostra, dels cristians de tot el món, unir-nos en un trisagi fervorós, el trisagi de les guerres i de les catàstrofes, per demanar al Senyor amb urgència la pau entre el rei cristià d'Itàlia i l'emperador cristià d'Etiòpia. Una revista publica encarats els escuts de les dues nacions, amb la creu de Crist sobre de tots dos. Són dues nacions cristianes, dos prínceps cristians que es fan la guerra, i és el cas oportú de la pregària prevista per a aquest greu esdeveniment. Per pietat cristiana i per fraternitat sota la creu del Redemptor, hem de pregar i demanar la pau urgent, per temença dels mals que poden sobrevenir a tants pobles i a nosaltres, si el flagell desfermat a Abissínia es propaga.

És clar que no és la creu que lluiti contra la creu, sinó allò que no és cristià d'Itàlia contra allò que no és cristià d'Etiòpia. Ja sé que correran a dir que Abissínia defensa la seva independència, però el pecat d'Abissínia és aquesta independència precisament, perquè el seu mal és l'excés d'independència, l'ésser, com a poble cristià, independent de Roma, i aquesta independència no és justa. Abissínia enarbora la creu però no acata la veu del Crucificat que instituí un Pastor únic, legítim successor seu, l'únic que ens pot portar al seu Regne. Aquesta guerra revela grans problemes urgents, i amb la pau hem de suplicar per pietat també el camí de resoldre'ls.

Sota la creu d'Itàlia fa la guerra el feixisme. Totes les ires del món van contra ell en aquesta agressió impopular i antipàtica contra el més interessant dels pobles d'Àfrica. Però el món no té força moral per irar-se contra el feixisme, en quant el món és esquerrà i socialista i aspira a implantar a totes les nacions la dictadura vermella que concentra i multiplica tots els mals del feixisme. Ara és tasca urgent dels cristians recordar i proclamar que el signe veritable d'aquesta guerra actual no és pas la creu de l'escut de Savoia, sinó el Feix, la insígnia de l'Estat cessarista, record reviscolat de l'antiga Roma imperial que perseguí els cristians i que fou pels cristians desfeta en esperit i derrotada en la falsedat religiosa, el paganisme, que era el centre de la seva ànima.

És deure del catòlic recordar que el feixisme ha estat l'adversari tothora de la Roma cristiana, i aquesta, el gran dic a la seva expansió. Que l'agabellament de la personalitat humana pretès per l'Estat feixista, i d'una manera especial l'agabellament de la joventut, han estat continguts per la resistència i l'enèrgica autoritat del Papa, que sobretot en la matèria de l'educació dels joves ha posat barrera a l'aspiració totalitària d'entronitzar l'Estat en el cor i les consciències. Feixisme i catolicisme han estat, són i seran principis contradictoris, perquè el primer ressuscita sota fórmula nova la concepció del cessarisme pagà. Això és tan cert que fins ha esdevingut un lloc comú, però convé que d'aquesta veritat tothom se'n recordi amb memòria viva, per tal de no carregar, com ja es fa, i com es féu amb irriquant injustícia en la Gran Guerra, el conflicte armat actual en el compte del catolicisme.

L'ofensiva italiana, o per parlar amb precisió, l'ofensiva de Mussolini contra Etiòpia, amb accent i objectiu de guerra de conquesta, ha estat preparada per tretze anys de predicacions bèl·liques, d'excitacions guerreres, i sobretot d'educació expressament bel·licosa de la joventut, i no sols masculina sinó femenina, i cal recordar aquell episodi de la protesta amatent del Papa quan un dels cabdills feixistes va dir en una arenga a les noies italianes entrenades en l'exercici de les armes, que havien d'engegar els fusells cap al cel, al qual Pius XI replicà que les noies cristianes no havien d'aixecar al cel més que les mans i els braços de la invocació i la pregària. Que hom recordi que el gran pontífex defensor tothora dels drets de l'esperit i dels veritables drets humans, va haver de fer sortir a París l'encíclica famosa sobre l'educació, perquè el govern feixista li ofegava la llibertat i els moviments malgrat la signatura del Tractat de Letran. Convé albirar que, malgrat el reconeixement de la Ciutat del Vaticà com a Estat independent, que és gairebé un miracle històric, continua moralment el petit sobirà envoltat d'un poder enorme davant del qual no té més força que la purament espiritual, de manera que el desequilibri polític es pot dir que segueix com abans. Recordi tothom la incessant actitud del Papa contrària a tot esperit de guerra, condemnant els qui estimen i volen les guerres, i fidel sempre a aquell text de l'escriptura: *Ego cogito cogitationis pacis et non afflictionis*. (Els meus pensaments són de pau i no d'afflicció), que inspirà les negociacions del tractat de Letran.

Per un costat, doncs, tenim un Estat pagà, pagà en esperit encara que no rebutgi i fins admeti i afavoreixi el culte catòlic i encara que la creu figuri en sos escuts i banderes, i per altre costat un Estat, encara que cristià de confessió, endarrerit social i religiosament, i que per bé que representi la més considerable de les civilitzacions indígenes de l'Àfrica, ofereix un quadre lamentable en quant la dignitat humana no hi és tampoc garantida, perquè l'esclavitud, la superstició i la barbàrie el corca i el degrada. Així, doncs, es pot dir que la guerra no és pas del cristià contra el cristià, sinó del feixista, és a dir, del pagà contra el barbre.

Però tanmateix la santa creu és sobirana de les banderes de l'un i les banderes de l'altre. Per bé que nominal, l'acatament a la sobirania de Jesucrist és formal, i això ens basta per a considerar la guerra actual com una lamentabilíssima guerra civil entre cristians, i per això cal demanar a Déu la gràcia per aquests exèrcits cristians que es barallen, la gràcia de la pau i la concòrdia. Certament no és pas el mateix ni té el mateix valor ni la mateixa significació per part del rei catòlic d'Itàlia batre's contra tribus idòlatres o kàbiles o batre's contra una nació més o menys organitzada amb un monarca al davant, monarca que creu en Jesucrist i demana la protecció de Maria.

Que la guerra d'Abissínia sigui curta i acabi en una pau ràpida i fecunda, això cal demanar de genolls i de llavis en terra. He vist unes fotografies

terribles. Una d'elles, d'impossible explicar, mostrava la barbàrie increïble dels africans de les terres del Negus, esplaiada en esgarrifoses mutilacions dels enemics, abominable negació de la civilització més elemental i no cal dir negació de la més elemental moralitat cristiana. L'altre document que ens ha colpit, entre les moltes fotografies de guerra que representen escenes de mobilització i de tota mena d'evolucions i armaments de l'host del rei d'Itàlia, figurava uns homes amb túniques blanques i uns sinistres aparells a les mans. Es tractava d'una escuadra feixista de llançafames, un batalló d'*incendiariis* regimentats, amb l'aparell que llença el foc, a les mans, i vestits amb folgada roba incombustible. És l'altra barbàrie, la crueltat civilitzada ostentant-se amb impudícia. Hi ha alguna cosa diabòlica, inhumana, en aquests batallons no de combatents, sinó d'incendiariis, per bé que desfilin formats i uniformats, amb oficials i disciplina.

Hi ha guerra i guerra. Les nacions armades s'han deixat portar per la febre que hom pot gairebé reconèixer com a infernal, de les invencions, que treuen fins grandesa i noblesa a la lluita clàssica, i transformen la guerra en un concurs de maquinària de destrucció i de química de la matança. Els submarins, la guerra aèria, els bombardeigs des dels avions, els gasos asfixiants, la monstruosa artilleria múltiple dels moderníssims vaixells de combat amb els feixos o *orgues* de canons gegantins, els llançafames, i ara segons diuen els gasos tòxics que llencen els avions, tot això és odiós i cruel, inhumà i innoble. Aquesta *gran indústria* que deforma els exèrcits actuals no sembla pas que pugui mereixer ésser beneïda com les espases i llances dels guerrers antics.

Puix que la guerra moderna ofereix aquesta especial crueltat, cal també pregar que sigui curtíssima. Tasca urgent de cristians seria la d'assolir que els Estats renunciessin almenys a aquestes armes ofensives de potència tan desproporcionada i d'eficàcia tan extremada. El dret de gents que s'obre pas dins de la guerra mateixa, inspirat com és, aquest sí, en la dignitat i caritat cristiana, el dret de gents cristià que fa respectar el vençut i atendre fins amorosament el presoner, caldria que funcionés per a la humanització progressiva de les armes de guerra.

Però més que per les tortures físiques i per les abominacions i crueltats materials, és terrible aquesta guerra italo-etíope, tan desgraciada en tots conceptes, i tan importuna i arriscada d'encendre tot el món com l'any 1914, és terrible, dic, per la tortura d'esperit. És greu l'estrall religiós d'aquesta guerra, la víctima principal de la qual no pertany pròpiament a cap dels dos belligerants. La víctima moral i religiosa de la guerra italo-etíop és el Sant Pare. No sé si ningú ha pensat prou en la tortura moral que ha de destruir el seu cor i abusar la seva ànima amb inenarrables dolors, ell que és italià de sang i que és alhora protector d'Etiòpia pel seu esperit missioner tan vehement, pel seu zel personal envers la clerecia indígena; ell que se sent ciutadà de les dues nacions i pare de totes. La passió del pontífex Pius XI en la guerra actual és terrible i tràgica, molt més que els horrors materials del camp de batalla.

Les guerres colonials i la colonització d'Estat porten sempre greus problemes i conflictes a les Mis-

sions. La labor d'apostolat esdevé sota la influència de contradiccions com aquesta, enormement difícil, i es fa marxa enrera. Pensem un moment en aquells simpàtics seminaristes negres del col·legi etiòpic de Roma, tan estimats i protegits pel Sant Pare. Què deuen pensar, quan veuen aquella Itàlia admirable, mestra i doctora, que tot d'una se'ls gira en contra i els engega els seus tancs i els seus avions de bombardeig i llançafames... I les missions catòliques d'Abissínia, com deuen sofrir, especialment les italianes! I les persecucions materials i fins martiris que poden passar no són res en comparança amb el martiri moral i amb els greus problemes apològètics que la colonització armada dels Estats europeus, i especialment una guerra de conquesta tan descarada com la present, porta als qui es senten conquistats. Tot aquell qui llegeix cròniques de missions comprèn el pànic unànim que els missioners expressen, la temença molt major del costat del colonitzadors europeus, que del costat dels indígenes i naturals del país, per barbres que aquests siguin moltes vegades.

Els exèrcits de Crist, les legions veritablement dignes de portar la creu als escuts i banderes, són els estols de missioners, són els blancs exèrcits de l'Església, els genuïns militants del Redemptor.

Aquest gran honor que dona força moral als militars i encimbella el seu prestigi: el sofriment, els missioners l'ostenten en més heroica manera. Tots els perills, tots i molts més que els soldats i oficials en la guerra, els missioners de Jesucrist els pateixen, i no pas uns mesos o uns pocs anys que duri la campanya, sinó tota la vida, vida, generalment, escurçada perquè els perills i els sofriments l'escapen. El missioner sap morir, sap ésser torturat, el que no sap és venjar-se i tornar-s'hi, i per això no pot deixar darrera seu rastre d'odis ni venjances. No són soldats ni batallons feixistes ni avions de bombardeig ni llançafames, ço que el Duce havia d'enviar a l'Abissínia, sinó abundor de missioners, predicadors humils, no disposats a "portar el Negus al Duce", com amb cinisme han escrit uns eixebrats expedicionaris, sinó el Negus al Papa, i no com a presoner sinó com a príncep independent però catòlic batejat.

El bateig de l'Abissínia, la catolicització d'Etiòpia, que valdrà tant com la seva civilització veritable, això, amb la pau, cal demanar. Perquè italians i no italians, tots els fills de l'Església universal hem de pregar per aquesta gran causa d'interès cristià, civilitzat i humà: *Abissínia catòlica!*

Aclariment

Amb referència al nostre article de la setmana anterior ens plau fer constar, complaent el desig de nostre car amic D. Alfons Par, que aquest senyor ja no forma part de la junta directiva del local de cine al qual alludíem en la darrera part del nostre escrit. Volem dir aquella sala de la qual ens dolíem, perquè mentre que hom havia d'anar a veure una pel·lícula catòlica com *Golgotha*, dins d'un local profà, no sap oferir al públic de catòlics que la freqüenta sinó visions frívols de l'estil de *Una noche de amor* que s'anunciava aquell vespre.

Marcel·li Graell

Amb grandíssima sorpresa, i dolorosa, hem sabut, abans que la malaltia, la mort de nostre estimat amic Marcellí Graell, fill del gran economista català Guillem Graell, i vice-secretari tècnic del Foment del Treball Nacional, sucumbit en la flor de la maturitat, a 52 anys, d'una malaltia poderosa que ha dut oculta i que és producte del gran esforç i treball cerebral. No és cosa fàcil enumerar els mèrits i serveis de l'economista i estadista, estudiós, infatigable, qui havia consagrat la seva vida al servei abnegat de la indústria que és el pa principal de Catalunya, i ensems que la riquesa col·lectiva, el pa dels nostres obrers i dependents. Digne successor del seu inoblidable pare, deixeble, col·laborador i braç dret d'aquell, En Marcellí Graell coneixia profundament les qüestions aranzelàries i era guia, conseller i consultor, servicial i amatent, dels productors i servidor fidelíssim de la corporació que defensant el treball, defensa tots els valors que el treball acumula.

En Marcellí Graell mereix citació honrosa en la història social de la nostra terra, perquè ell fou el qui va dirigir la primera Bossa del Treball que es creà a Catalunya, que funcionà per llargs anys al Foment mateix, per iniciativa del gran patrici En Narcís Verdaguer i Callís. De la Bossa del Treball del Foment en sortiren totes les institucions similars posteriors, oficials i privades.

En Marcellí Graell, testa privilegiada d'estadista, estudiós formidable, havia publicat nombrosos llibres i memòries, no solament sobre temes econòmics i aranzelaris, sinó també socials, i ens dol moltíssim que en el moment d'escriure aquestes ratlles no els tinguem a l'abast de la mà. Un dels seus temes era el cost de la vida en els obrers, i un altre també els problemes de la classe mitja.

Bon cristià i catòlic fervorós, com educat per aquell espiritualista, per aquell místic, admirable tant com poc conegut, que fou D. Guillem, ha fet una mort piadosa, i acabem de resar davant del seu cadàver amortallat amb l'hàbit franciscà. Era un home exquisit de tracte, servicial i amable en extrem, un amic boníssim i un treballador dels qui posen en el món al servei del pròxim molt més del que en treuen.

Es perd la parella interessantíssima dels dos Graell, pare i fill, economistes ambdós, compenetrats estretament, coneixent i vivint com ningú la història interna de la indústria catalana, però l'un, D. Guillem, amb estructura mental de gegant, dominant amb ull d'àliga el camp de la ciència econòmica, havent guanyat aquella victòria que el fa digne de gratitud perenne: la recepció del proteccionisme en la política espanyola, i en els darrers anys de la seva vida desplegant les seves ales immenses d'humanista, aixecant la bandera de l'espiritualitat, derivant les seves preclares facultats intel·lectuals als camps de l'apologètica i esplaïant i liquant el seu sentiment en la mística pura. En Marcellí, de menys volada però tal volta de major aplicació tècnica, estadista madur, laboriós i ennobridor de la burocràcia en el sentit digne i social de la paraula, ha estat genial en la seva abnegació heroica de funcionari al servei dels interessos econòmics i per conseqüència socials que li han estat confiats. Ha mort de tant treballar, i no pas a profit propi.

Així tingui ell glòria en el cel, perquè així ens mana treballar Aquell que Don Guillem tant estimava que el volgué tenir no al cap sinó davant del llit, en la seva llarguíssima malaltia: Crist crucificat.

R. R.

REBUDES NOVETATS

Balsells

SASTRE

Pl. Urquinaona, 4
Tel. 24954

ACADEMIA BAIXAS

Carrer Pl, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURA

Dibuixos artístics i industrials. Classes per a les escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

BIOSER FORTIFICA

Marginal de lectures

PER JOSEP FLÒ-TERMENS

(Acabament)

Ara, veiem que les nostres divagacions ens han allunyat massa del propòsit que ens induí a escriure aquest article. Revinguem, doncs, decididament, al llibre de W. C. Taylor, per rellegir-ne els capítols d'Història Moderna, on és descrita la constitució del que l'autor anomena Riealme d'Aragó (8).

"La benignitat propícia del clima — explica — i l'auspici d'exemplars institucions democràtiques, desenvolupen en la gent singulars aptituds d'energia física i moral, i l'extensa latitud marítima del país afavoria les empreses mercantils i castrenses del regne, que havien de conquerir, en escreix del seu hinterland esquitit, les òpimes terres de Sardenya, Sicília, Nàpols i les Balears."

En esmentar la gestació dels reialmes de Lleó i Castella, remarca Taylor l'amplitud de les cartes municipals que aquells atorgaven als subjectes llurs i el règim autònom de què hom gaudia, quan moltes contrades d'Europa llanguien secularment en obscura servitud feudal; "però — afegeix — el règim social del comtat de Barcelona era encara molt més liberal que enlloc d'Espanya".

"Aragó — prossegueix — començà d'atènyer categoria política en federar-se amb Catalunya i després de l'anexió de València. Aleshores, Barcelona ja rendia millor coeficient de civisme que Aragó; puix que ha estat sempre a les ribes de la Mediterrània, on la sement de llibertat germinava més esponerosament. Catalunya fou eminentment conspícua entre les repúbliques medievals, quan les naus catalanes disputaven l'imperi de l'Internum Mare als estols de Gènova i Pisa i, en incursió audaç fins al remot arxipèlag d'Orient, se'n dugueren la clàssica investidura del ducat d'Atenes."

"Però — assenyala — que els dominis dels Reis de Catalunya i Aragó eren considerables, no hi havia cap príncep a Europa, l'autoritat del qual fos tan limitada dins el seu propi territori. Abans d'ésser reconeguts pel poble, els era imposat el jurament de la constitució del país, promulgada al segle ix, que circumscrivia estretament els poders reials i la infracció de la qual relevava els súbdits de l'obediència promesa. Les actes d'alliberament de moltes viles investien els ciutadans d'immunitats valuoses, singularment l'exempció de tributs i de les Corts que, en temps de pau, hom convocava triennalment, els oficials del rei n'eren exclosos i qualsevol membre de l'assemblea podia oposar el veto a l'aprovació de lleis o suspendre les deliberacions. Aquestes Corts exercien la suprema magistratura judicial i legislativa, determinaven la successió reial, destituïen els ministres ineptes o venals i controlaven la inversió de les rendes fiscals i les despeses privades del monarca.

"Barcelona — diu més avall — que originàriament conferí el seu nom al comtat d'on era capital, fruïa, des de temps reculats, d'amples franquícies municipals, de les quals sabé aprofitar-se amb tant d'encert, que havia aconseguit un nivell de prosperitat superior a qualsevol de les repúbliques italianes, i les riqueses que hi acumulava l'activitat fecunda dels seus mercaders, eren evidents en l'esplendor de la ciutat, del qual Europa rebia estímuls. Força viatgers dels se-

gles xiv i xv, en descriuen, amb elogi, els edificis magnífics, la condícia dels carrers i l'amenitat dels espaiosos jardins. Però, la glòria peculiar de Barcelona requeria en les atribucions dels seus consellers, que posseïen facultats discrecionals: negocièjaven tractats amb l'estranger; proveïen, en temps de guerra, a la defensa de la vila i la seguretat del comerç i creaven moneda, quan calia emprendre treballs públics o encoratjar escomeses mercantils massa costoses per a la iniciativa individual. La perllongada influència d'aquests estatuts, determinà en els burgesos catalans arrogàncies de caràcter que mai no sentiren els mateixos estaments d'enlloc d'Espanya i això, afegit a la intrepidesa adquirida en les conteses nàutiques i marcial, els tornava massa altius per suportar l'opressió ni la contradicció de llurs sobirans, amb els quals s'enfrontaren sovint en obstinada resistència. Aquestes eren les lliures constitucions d'Aragó i Catalunya; però, quan advingué, damunt la Confederació, la dinastia castellana, hom no trigà gaire a destruir els organismes que garantien les llibertats populars i, encara que els nobles catalans i aragonesos s'identifiquessin d'antuvi en la defensa dels privilegis del país, bentost hagueren de capitular davant la força dels exèrcits de Castella. Més endavant, la conquesta d'Amèrica forní als Reis d'Espanya enormes reserves d'or i, sobretot, l'oportunitat de crear monopolis lucratius, pels quals molts cavallers barataren les prerrogatives de llur condició i els drets que el poble els havia confiat."

"Vegeu, doncs, — conclou W. C. Taylor — l'intima connexió que hi ha entre la llibertat de comerç i la liberalitat de les institucions civils; perquè, qualsevol interès, abusivament protegit, és detriment de l'economia social i, com que recolza en la injustícia, ha d'ésser connivent amb altres prevaricacions, igualment noïbles al patrimoni o la dignitat de la nació. La història ens retreu sovint que, arreu on prevalguin règims de monopoli, aviat arrelen l'esclavatge i la misèria."

Així exalçava la nostra clàssica civilitat aquest catèdràtic irlandès, lliurecanvivist ultrancer qui, en el pròleg del seu Manual, reconeix el mestratge degut a l'obra del professor de Göttingen, Ludwig Heeren (9), les tesis de la qual influïren, probablement també, en la ideologia del jove Bismarck, alumne díscol d'aquella polida i rígida universitat hannoveriana, on s'havia estatjat Goethe, absort en la seva Teoria dels Colors, l'estiu del 1801, quan tornava de les fonts ferruginoses de Pyrmont, que exacerbaren encara la seva crònica hiperestèsia.

L'edició que havem comentada de W. C. Taylor, fou impresa en els obradors dels Germans Appleton, de Nova York i adequada als escolars nord-americans, en algun dels quals, potser, les gestes pretèrites de Catalunya, exaltaren encara els ideals d'expansió hegemònica que, a mitjan segle xixe, ja preconitzaven les convencions patriòtiques de la Unió Yankee.

(8) § IV-sect. XI = "Survey of the Constitution of Aragon".

(9) "Ideen über Politik, Verkehr und Handel der vornehmsten Völker der Alten Welt".

Moviment catòlic

El VIè Congrès d'Història de les Religions. — Del 16 al 20 de setembre ha tingut lloc a Brusselles el VIè Congrès d'Història de les Religions. La quantitat extraordinària de comunicacions presentades en les quals es destaquen estudis notabilíssims sobre la Mitologia i l'Antic Testament, sobre els orígens libis del déu Seth, sobre Sant Carlemany, sobre l'Orfisme, etc. Com és cosa sabuda, la universitat de Luvaina dedica, cada any, cicles de conferències a l'estudi de la Història de les Religions, per això no és d'estranyar que aquest Congrès hagi reeixit amb tot i la presència de certs elements hostils a les doctrines de l'Església Catòlica.

Una enquesta sobre l'ensenyança a Espanya. — "La Vie Catholique" del 5 del present octubre publica una interessant enquesta sobre l'ensenyança a Espanya. Fa memòria de la llei de 1857 que va regir fins a l'adveniment de la República i de la gran activitat de les congregacions que, l'any 1935 regien 5.000 escoles i educaven uns 715.000 escolars.

A Espanya no hi havia pas una universitat catòlica i el professorat per l'ensenyament secundari hi era molt mal preparat. En un país netament catòlic els enemics de l'Església, de mica en mica van socavar el terreny fins que la "Institución libre de Enseñanza" s'apoderà de tota l'organització de la Instrucció pública.

Els catòlics quan tenen el poder oficial favorable es deixen tentar de cedir-li les prerrogatives, reduïen els esforços i redueixen les seves activitats.

Com França va ésser víctima dels enciclopedistes, Espanya ha estat sacrificada a la ideologia dissolvent de la "Institución Libre".

Però la reacció ha estat forta l'endemà mateix de l'adveniment de les lleis laiques d'ensenyament. S'han creat una sèrie d'organitzacions com la "Federación de Amigos de la Enseñanza", la "Confederación de Asociaciones de Familiares y Amigos de los Religiosos", l'"Asociación de Padres de Familia" que compta amb més de 80.000 associats i en l'enquesta es fa singular esment de la "Federació Catalana de l'ensenyament lliure" i dóna detalls de la seva organització i de les seves activitats, com també tributa grans elogis al comitè de l'Escola catòlica creat per l'Excel·lentíssim Senyor Bisbe de Barcelona.

Com es defensa Rosenberg. — Com sigui que el nacional-socialisme hagi anul·lat la premsa catòlica i que la veu dels catòlics alemanys, dels hereus invictes de Windhorst i Hertling ja no es pugui fer sentir, ens veiem obligats a informar-nos per la premsa d'altres països la qual pot ésser que no sempre reflecteixi bé l'estat de la lluita religiosa. Com és sabut, el llibre de Rosenberg "El Mite del segle xxè" ha estat refutat d'una manera magistral per una publicació apareguda en forma de fascicle en el Butlletí Oficial de la diòcesi de Münster. Rosenberg ha contestat a la crítica severa amb un fulletí dedicat "als homes negres del nostre temps" i n'ha fet una tirada de 50.000 exemplars. Els "homes negres", és natural, són els catòlics. Ja en temps de la Reforma se'ls anomenava igualment. I per tota contestació diu que amb la crítica del seu llibre "aquests homes negres" han pretès desviar l'atenció sobre els crims comesos contra el poble alemany dels quals fa

culpables l'Església de Roma i el seu partit el Centrum.

Rosenberg, fidel al seu mètode, en lloc de respondre amb arguments, ataca. Per ell la història primitiva de l'Església no seria altra cosa que una sèrie de falsificacions. Recull tot el que s'ha dit contra l'anada de Sant Pere a Roma i es calla tot el que han dit els historiadors a favor. Creu que tot el que diuen els escriptors catòlics és cosa calculada segons contribueixi a l'engrandiment o al rebaixament de la glòria de Roma. És a base d'aquesta actitud piadosa que s'han construït totes les falsificacions grandioses i històriques que es coneixen avui i que d'elles es calla tot el que es pot per tal com això podria comprometre l'Església als ulls dels fidels.

Ataca després l'Antic Testament i diu que tot ell no té cap valor per a estimular la vida religiosa d'un europeu que tingui sentit comú.

I reprement les acusacions contra Sant Pau, escriu que és sobre la base de la fantasia de Sant Pau que s'ha creat l'Església, perquè aquesta fantasia ha proporcionat els fonaments per a establir el regnat dels sacerdots.

Qui conegui Alemanya i les evolucions fetes per aquell país d'abans de la guerra ençà, sap perfectament que dues terceres parts del Protestantisme no era creient, negava la divinitat de Jesucrist. Aquesta gran massa intoxicada per l'idol de la Ciència no podia produir cap altre tipus de pseudo-intellectual que el de Rosenberg. L'afany de teoritzar i especular amb frases gruixudes i buides, la indigestió de recerques tendencioses llegides en llibres d'Har nack o de pastors d'ínfima categoria ha produït en una gran massa del poble alemany un escepticisme que, en entrar en contacte amb l'exaltació nacionalista morbosa, ha produït el pagà alemany.

No hem estat a Alemanya d'una temporada ençà, però tenim la impressió que el paganisme germànic augmentarà encara. També estem segurs que es va produint una deparació en el protestantisme que, reduït a l'ortodòxia passarà a ésser una minoria al Reich i que l'Església catòlica després d'haver sofert heroïcament aquesta nova prova, esdevindrà la confessió més nombrosa i més poderosa del Reich.

L'Església Catòlica a Rússia. — La situació de l'Església catòlica a Rússia causa una vertadera angoixa. Els sacerdots són desterrats o empresonats; les esglésies són clausurades, l'administrador de l'església dominicana de Leningrad ha estat expulsat. La persecució encara és més violenta a Ucraïna. Les autoritats soviètiques imposen contribucions fantàstiques als edificis destinats al culte. Com que és impossible el pagar-les, les esglésies són tancades i destinades a cinemes. Després de l'arrestació de l'administrador apostòlic d'Ucraïna la situació de l'Església catòlica és tràgica en aquest país, com ho és a la Rutènia on es segueixen mètodes semblants.

La Pastoral de Fulda. — Els bisbes d'Alemanya, una vegada a l'any es reuneixen en conferència episcopal a Fulda, a la tomba de Sant Bonifaci màrtir, el sant que, juntament amb la llum de la fe, va propagar els esplendors de la civilització pels països germànics. És interessant de seguir la història de la civilització de les illes britàniques, de l'Europa central i dels països escandinaus.

Un nou paganisme indocumentat i ple de mala

bava vol esborrar la marca indeleble de la civilització cristiana a l'Europa central i avui en aquell país hi ha entaulada una veritable batalla entre els soldats de Jesucrist i els neopagans influïts per l'ateisme militant.

Hi ha qui ens vol fer creure que l'Alemanya nacional-socialista és un paradís; hi ha qui, a l'inrevés, condemna en bloc l'obra renovadora del Tercer Reich. Com en totes les dictadures hi ha persones revestides d'autoritat que s'escapen del control dels dirigents, les quals cometem tota classe d'abusos. D'aquí s'explica la persecució religiosa duta a terme per petits tirans que, en un país on les idees pagantitzants són arrelades de temps, desencadenen tot el seu furor contra l'Església Catòlica.

L'episcopat que té la missió divina de vetllar per la conservació de la fe, en la Pastoral, signada del dia 20 d'agost passat, s'adreça al poble fidel i recomana el "romandre fidels a la fe" en un temps i en un país en què els enemics de la fe catòlica es compten per milions.

No podem creure aquells que prediquen, i cap missió no els ha estat confiada de predicar, i menys a aquells que no fan més que predicar les seves doctrines personals, fantàstiques i plenes d'errors.

Els catòlics no sols no poden escoltar la predicació de falses doctrines; no poden llegir periòdics on es publiquen blasfèmies, en els quals la fe i l'Església són escarnides; no poden llegir llibres el contingut dels quals ataquen el dogma i la moral. Per això és doblement necessari que els fidels assisteixin a les esglésies a escoltar la paraula de Déu. "Fora de les esglésies no es poden celebrar reunions de caràcter religiós, ni es poden donar conferències de caràcter catòlic." La llibertat de la premsa ha sofert tals limitacions, cosa que hem de dir amb la més viva pena, que els periòdics catòlics no poden publicar articles de caràcter religiós i sovint es veuen obligats a publicar notícies que fereixen els sentiments dels lectors catòlics. Per això és necessària una doble substitució: la lectura de l'Evangeli a casa i escoltar la paraula de Déu.

Diuen els bisbes alemanys que la fe és el fonament de l'ordre moral del món. Una ideologia pagana que prescindeix dels manaments de la llei de Déu i de la divina gràcia no pot establir cap ordre moral. La renovació del poble alemany, s'obtindrà solament edificant damunt la roca de la religió cristiana i a això ha estat destinada en primer terme la religió catòlica per mitjà de la gràcia que dispensa pels sacraments. També és l'Església catòlica la que ha donat més embranzida a les ciències de l'esperit i la que ha informat les arts i la que ha organitzat la vida civil i social dels pobles.

L'Església ensenya pel quart manament de la llei de Déu que cal obeir les autoritats constituïdes i les lleis de l'Estat en quant no contradiuen la llei natural i els manaments de la llei de Déu. L'apòstol que es deixava assotar i empresonar deia: "Cal obeir més a Déu que no pas als homes." Per això condemnem amb l'Evangeli aquells fariseus superbiosos que constanment apedreguen els altres i no veuen les bigues en els propis ulls; que tot ho excusen als del partit i ho tapen amb el mantell del silenci i pels altres toquen grans campanades.

El termòmetre per conèixer el nivell moral d'un país són els costums i especialment les lleis del matrimoni. L'Església prohibeix el matrimoni de

consanguinis per conservar la puresa de la raça. Seria una bogeria el voler establir en nom de la puresa de la raça altres lleis que no fossin les de l'Església. Seria denigrant el voler equiparar els fills legítims i els il·legítims, l'honor de la noia que és mare. Així com la lluita contra la limitació dels fills únicament la pot emprendre l'Estat d'acord amb l'Església.

Els emissaris del Cristianisme han d'ésser "la sal de la terra" i "la llum del món". No cregueu en el principi marxista: "La religió és cosa privada." L'Església ha d'ésser com la "civitas super mortem posita"; té la missió d'establir el regne de Déu en cada ànima, però també en la collectivitat. No es pot ésser un cristià a casa i un pagà al carrer. No es pot reunir amb Crist en la vida privada i escampar contra el Crist en la vida de funcionari. La idea que el Catolicisme polític es preocupava massa de les coses de l'Estat solament pot acceptar-la aquell que no és capaç de jutjar degudament.

Un altre perill que amenaça és la desconfessionalització de la vida pública, que equival a la descristianització de la vida pública. Jesucrist ha ordenat als seus deixebles que prediquessin "super tecta", a les grans ciutats; Ell va fer l'entrada triomfal a Jerusalem per rebre els homenatges del poble a la via pública. Cal confessar també el Cristianisme en la via pública, per això són intolerables les limitacions que es posen a l'exercici del cristianisme pels carrers.

Els bisbes senyalen la gran transcendència que té per a la vida cristiana la formació de famílies cristianes i el deure que tenen els pares perquè els fills llurs a casa i a fora compleixin estrictament els deures religiosos.

Encara s'insisteix sobre els deures dels pares a fer anar els fills a l'escola confessional catòlica on viu l'esperit de la família. Aquí no sols es dona una formació literària i tècnica al noi, se li forma el caràcter.

Demanen a la joventut la fermesa en la fe; les associacions catòliques de joventut tenen una vida exuberant i això omple l'episcopat de joia.

Defensen les associacions catòliques de joventut dels atacs que se'ls han dirigit i de les calúmnies aixecades en dir que estaven en convivència amb les associacions comunistes. I en dirigir-se als joves catòlics que formen part de les organitzacions de joventuts de l'estat els recorden que si han jurat fidelitat a les potestats civils, també el dia de la confirmació van prometre fidelitat al Salvador i a l'Església.

Recomanen als catòlics "guardar quietud i ordre"; no heu de demanar foc del cel per als enemics sinó que heu de pregar per a ells; conserveu la unitat de l'esperit pel lligam de la pau; unitat d'esperit amb el Papa de Roma, amb els vostres senyors bisbes i amb la clerecia. Que hi hagi i es conservi la unitat d'esperit entre la clerecia i el poble. Pacència en la tribulació, constància en la pregària. L'Església va vèncer el vell paganisme, també triomfarà del nou. Pregueu en família; aneu a missa i a les funcions de la tarda. Reseu amb el vostre rector, cada diumenge, l'oració per la pàtria i per als seus dirigents. Feu l'hora santa! Reseu el Sant Rosari el mes d'octubre. En el sant Sacrifici de la missa no commemorem solament la seva mort; recordem també la seva resurrecció d'entre els morts.

Moviment Social

Associacions obreres catòliques a Europa i Amèrica.—El periòdic òrgan dels obrers austríacs de l'11 d'agost publica les següents notes sobre el moviment obrerista dels diferents països. A Alemanya continuen les associacions catòliques d'obers, aprendents i dependents reconegudes pel concordat. Són les associacions dipositàries de la doctrina social de l'Església. Un decret de l'episcopat prescriu a tots els seus socis la formació catòlico-social.

A Itàlia es produí un conflicte entre el règim feixista i les associacions professionals creades per l'Acció Catòlica. La dissensió s'ha acabat amb resultats positius per a l'Església. L'Estat va reconèixer la doctrina social catòlica i les organitzacions professionals foren invitades i fins obligades a portar a la pràctica la doctrina social de l'Església. L'organització del moviment obrer catòlic belga és exemplar. Representa un paper importantíssim en aquest moviment la "jeunesse ouvrière catholique".

A França hi ha un moviment obrer de joventut molt notable. Ha penetrat en gairebé tots els centres industrials i també en les petites indústries. En el tercer Congrés reunit fa poc a París, concorregueren uns 8.000 dirigents procedents dels diferents centres industrials de França. La joventut obrera francesa ha dirigit una petició especial a la conferència Internacional del Treball, que fa temps vàrem reproduir, encaminada a alleujar els estralls que fa l'atur forçós a la joventut.

Les organitzacions obreres a Espanya, especialment les agrícoles, són ben interessants: han fundat sindicats agrícoles, caixes rurals i, d'ençà de l'any 1919, han desplegat una tasca exemplar. El renèixer catòlic d'Espanya es deu en gran part a les organitzacions catòliques agrícoles.

Les organitzacions obreres de la indústria són rudimentàries. L'obrer industrial ha perdut la fe en gran majoria; no creu; per això és un treball tan ingrati el d'organitzar catòlicament els obrers industrials espanyols. El periòdic "Trabajo", òrgan dels sindicats catòlics, augmenta el tiratge d'exemplars de número en número.

El moviment sindical catòlic va en augment a l'Argentina; aquí el 1933 hi havia uns 98 locals amb uns 22.003 socis. A la fi del 1934 els locals eren 109 i els socis 34.442. Aquesta organització té una escola popular catòlica, un Institut per a l'estudi de problemes socials i formació de dirigents, una clínica per a obrers. El moviment promou les assegurances socials que fins ara solament es duïen a la pràctica en petita escala.

A Suïssa, a Holanda, a Àustria i a tots els països on hi ha sindicació cristiana, els sindicats estan estretament lligats amb l'Acció Catòlica.

—La "Vie Syndicale" òrgan de la Confederació de Treballadors Catòlics del Canadà que ha tingut darrerament el congrés XIVe a Hull, subratlla la progressió dels efectius d'aquesta interessant organització. Els socis d'aquesta confederació eren 26.000 en 1933; a finals de l'any 1934 eren 30.000 i en el que va d'any han entrat a formar-ne part 34 noves organitzacions i el nombre total de socis ja arriba a 38.000.

La Unió Social d'Enginyers de França celebra aquests dies reunió general. Una de les conferències que s'hi donarà serà sobre "El dret al treball, les conseqüències immorals de l'atur, el deure de lluitar contra l'atur".

Aquest número ha passat per la censura

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

(El millor diccionari català)
per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots A-Azoics. El segon volum acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social
Pi, 12 - BARCELONA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Moviment cultural

Les Universitats Catòliques. — J. Guiraud acaba de publicar un interessant article a "La Croix" sobre les universitats catòliques. La Universitat no és pas una creació de l'estat liberal ni un vedat dels homes laics. La universitat moderna és una creació de l'Església. Cap als segles XII i XIII les universitats més famoses de l'Occident neixien de la transformació de les escoles catedrals. Solament després de la Reforma protestant i, més encara després de la Revolució francesa, la universitat ha devingut laica, fins i tot en països catòlics on la descristianització ha estat absoluta.

Enfront de la Ciència fracassada de la Universitat del segle XIX reapareix la Universitat catòlica plena d'esperit i informada per vida nova. Són exemplars les activitats de les universitats catòliques franceses de París, Lille, Toulouse, Lyon i Angers, les de l'admirable Universitat del Sagrat Cor de Milà; el prestigi de les universitats de Fribourg, Louvain i Niemegha és enorme, com ho és ja el d'algunes universitats catòliques americanes.

La Universitat catòlica espanyola arriba tard, però arriba a temps encara. Entorn seu reviurà la vida científica espanyola dels segles XVI i XVII i amb ella renaixerà tot l'esperit d'aquells grans investigadors espanyols que van portar la Contrareforma per tot Europa.

Un decret d'Stalin contra l'escola. — Stalin ha envestit l'escola russa on l'alumne disfrutà d'una llibertat omnimoda. Certament la decisió d'Stalin és justificada. El dictador havia prohibit, fa un temps, tota classe d'activitats polítiques al moviment dels Komsomolzen i això havia produït un greu disgust a la joventut russa. Ara acaba de decretar l'abolició de tota propaganda comunista a l'escola. Tota vegada que aquesta propaganda és un mal per tal com impedeix la realització dels vertaders ideals bolxevics. Aquest decret d'Stalin deixa entreveure el caos que regna en l'escola russa.

Sembla que les característiques de l'escola soviètica són una gran brutícia i una indisciplina total. Segons la revista suïssa "Hochwacht" el decret de Stalin és una temptativa per unir tots els elements docents contra la criminalitat espantosa de la joventut i, així, salvar, si és possible, el principi de l'escola. Ha ordenat la creació d'escoles especials amb un reglament especial, per a infants i deixebles que desobeeixen sistemàticament i refusen la disciplina de l'escola. Primerament hi haurà escoles d'aquestes a Moscou, Leningrad, Charkow i Kiw. Aquesta decisió no s'acorda pas gaire amb els congressos de joventuts i amb les manifestacions organitzades pels carrers. Stalin ha regalat a la joventut russa "una vida alegre i divertida".

És molt possible que de la contraposició de les

doctrines dels vells de sentit ordenat i de l'esperit aventurer i caòtic de la joventut, més tard o més d'hora neixi un moviment polític de joventuts que, decepcionat de l'esperit dels vells, aixequi una nova tempestat contra Stalin.

La frase tan estesa de la inutilitat de la ciència davant de la vida i de la pràctica, es venja dels que follament despreciaven la teoria. Perquè la vida i la pràctica han anat al carrer i aquest, en forma de joventut criminal, ha desgraciat els infants inconscients i possiblement els ha emmetzinat sense que tinguin un remei.

L'experiència russa hauria d'ésser alligadora per als nostres "pedagogs" enamorats de l'escola laica. Fa pena que la desfeta moral de la joventut sigui enorme en certes escoles i no pas elementals de Barcelona. Els que infonen l'esperit "educador" a les noves generacions de mestres no poden pas vanar-se. Mai no havíem vist uns vailets tan mal educats com els que es troben pels tramvies o pels carrers en tornar de l'escola.

Els treballs del Congrés internacional d'orientalistes. — El Congrés internacional d'orientalistes tingut darrerament a Roma ha estat ben interessant. El professor Deimel de l'Institut Bíblic hi ha presentat un treball sobre la interpretació de la més antiga llengua de Messopotàmia i ha donat compte d'un calendari d'Ur, la pàtria del Patriarca Abraham. Les relacions d'excavacions fetes per comprovar la veritat de les narracions bíbliques van ésser molt interessants. El professor Chiotti va comparar les fonts llatines amb les fonts gregues de Flavi Josephus i arribà a una comprovació de les històries d'aquest pels temps bíblics i postbíblics. El professor Denefeld (Londres) comprovà que el llibre de l'Èxode d'Egipte s'ha de col·locar a uns 13 segles abans de Jesucrist. El professor Casuto (Roma) analitzà el càntic de Moisès que també està relacionat amb l'eixida d'Egipte del poble d'Israel.

El professor Vries, de Luvaina, segons comunicació del director de la Biblioteca Ambrosiana de Milà, prepara una nova edició de la Sagrada Escriptura a base d'un còdex del segle IV o V. El professor Simon va tractar de la introducció del Cristianisme a Etiòpia; el professor Bossi, de la Universitat catòlica de Milà, donà una interessant conferència sobre la influència del Cristianisme en el món mahometà, especialment del dret canònic sobre el dret matrimonial mahometà.

El professor Ginsburg va establir comparacions molt interessants sobre algunes parts de l'Antic Testament amb els himnes dels fenicis.

La idea dominant de les sessions d'aquest Congrés fou el reconeixement del fet que en totes les investigacions d'història de les religions que es relacionen amb la història primitiva de la humanitat, sempre s'ha de comptar amb els elements de la Revelació primitiva.

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

Carnet setmanal

El discurs del senyor Azaña. — L'acte esquerrista de Madrid, celebrat el diumenge 20 d'octubre, constitueix una de les coses més paradoxals que es poden produir dins la política del nostre país, tot i que les paradoxes abunden en ella. Allí foren convocats homes de totes les ideologies esquerranes i revolucionàries. Des dels comunistes i els socialistes fins als republicans de buffet com el senyor Sánchez Román, de tot hi hagué, passant per les hosts descolorides i atrotinades del pobre senyor Marcellí Domingo. Doncs bé, davant d'un conglomerat semblant, on la gent aixecava els punys enlaire en senyal d'esperit revolucionari, negatiu i destructor, l'home elegit per portar la veu de l'esquerrisme espanyol en aquell moment, el senyor Azaña, pronuncià un discurs de tons moderats, no gens revolucionari i limitat exclusivament a dir el que volien, casi bé sintetitzat en la dissolució de les Corts actuals i en el restabliment de les famoses i sempre incontaminades "essències constitucionals", ara malmeses per les dretes que governen, segons ell. Tota aquella gent dels punys enlaire, dels himnes revolucionaris, procedents de tots els camps en què es diu tant el mot oposició, hagueren d'escoltar un discurs de comèdia i hagueren de sentir com un polític demanava aquell Poder contra el qual ells mateixos — es trobi en mans de qui es trobi, això és igual — prediquen tots els dies. ¿Què hi devien dir els anarquistes, la gent sindicalista perseguida a Barcelona per l'Esquerra, els socialistes de Madrid de l'ala esquerra, en tot això? Comèdia era el que feia l'orador; comèdia feien els qui escoltaven en la seva gran majoria, etc. El primer procurava enganyar la gent de les altures amb uns tons de moderació i de sentit governamental, com si el fracàs no l'hagués acompanyat sempre en el govern; i els oients revolucionaris, procuraven enganyar la pròpia gent que cercava el poder, pensant que els seria més fàcil la seva tasca revolucionària de desbordar-los el dia que el tinguessin a les seves mans, les esquerres.

Per això l'acte estigué mancat de sinceritat i estigué mancat de tota eficàcia. No cal deixar-se impressionar per la gentada que hi assistí. No és cap cosa difícil emplenar un gran espai de Madrid amb gent vinguda de tots els indrets del país. El que cal, per a judicar rectament la significació de l'acte, és veure quina era aquesta gent allí reunida, la seva enorme diversitat, la seva significació de mosaic, per treure la conseqüència que només guiava els assistents un sentit negatiu, merament destructor i de rebel·lió, sentit que, naturalment, és el menys indicat per aconseguir que el poder vagi a les mans d'un conglomerat l'únic ideal comú del qual és la negació del que tenen al davant i que els fa nosa precisament per a

fer la seva revolució, antitètica a tot esperit de govern.

Ja fa anys que sabem que al nostre país les forces negatives són massa grans, per desgràcia de tots. Però també sabem que gent que aspiri al Poder no pot arribar-hi solament a base de negacions i sense un programa concret. La gent seriosa del país, la gent que treballa i desenrotlla les activitats productores de l'espiritualitat i de la riquesa material, ja sap el que pot esperar d'aquest informe conglomerat, car la demostració ja va ésser feta abundantament i per molt temps durant aquell tràgic bienni dels començaments del nou règim.

Una sola cosa clara va derivar d'aquell acte: la petició de la dissolució d'unes Corts que, si no donen el rendiment que tots voldriem, és ben cert que foren elegides en un moviment clar i net, el novembre de 1933, precisament presidides per un dels homes assistents a aquest acte esquerrà. Per a justificar aquella dissolució només tenen un argument: que el país es manifesta en sentit esquerrà. I nosaltres demanem: ¿com ho saben ells? Perquè quan foren dissoltes les Constituents és evident que el sentit contrari del país s'havia demostrat en les eleccions dels "burgos podridos" en les de vocals per al Tribunal de Garanties Constitucionals, etc. Però ara ¿com ho saben i com ho mostren ells que el país ha evolucionat cap a l'esquerra?

Es diu que el senyor Azaña havia conferenciat a Ostende amb el famós Indaleci Prieto i a París amb en Casanoves. D'allí devia sortir l'orientació cap a aquest conglomerat informe d'elements revolucionaris que, per la seva sola significació, hauria de trobar barrat el pas del poder a qualsevol país normalment constituït, com el trobarà al nostre país.

I així ho esperem també a Espanya. I així ho hem de procurar tots plegats els elements socialment conservadors, ajuntant el nostre esforç contra aquesta allau de l'esquerra de tots colors i de totes les procedències. Poca gent de criteri serà dubtarà del seu deure cívica en aquest moment.

La reforma de la Constitució. — No podem deixar de banda aquest tema. El text constitucional d'ara és revoltant per als catòlics, ja que els tracta amb sentit persecutori. I ha d'ésser revoltant per a tota la ciutadania del país ja que la desigualtat i el sentit negatiu de gran nombre dels seus preceptes l'han de mostrar com a inacceptable per a tot home de sentit democràtic. Per tant, cal la seva revisió, encara que interessos menys importants en poguessin ésser perjudicats.

El moment oportú per arribar a dita reforma cal deixar-lo a mans dels polítics, ja que aquesta, la d'encarrilar el sentiment del país per camins legals, és la seva tasca preeminent. Però cal no deixar dormir el problema, ja que això valdria tant com eternitzar el text fonamental de la República en un país de vida pública tan inconsistent com la nostra i en

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella. 15

què les coses provisionals semblen orientar-se vers l'estabilitat.

El tema semblava ja deixat a segon terme, quan en el seu discurs del diumenge, dia 20 d'octubre, el senyor Gil Robles el va ressuscitar novament i amb caràcters ben aguts a l'acte de Sant Sebastià. La seva veu va repercutir fortament i amb optimisme al cor de tots els catòlics i altre cop sembla que el problema guanya actualitat, tot i reconeixent les dificultats enormes de la seva solució, sobretot a base d'unes Corts com els actuals per a formar la majoria de les quals s'ha de comptar amb els vots dels radicals, poc afectes a aquella reforma especialment pel costat que a nosaltres més ens interessa. Però ¿què hi fa això si el nostre interès és que el tema sigui sempre viu i que la seva existència en el camp de la vida pública no perdi del tot la seva actualitat?

La tasca de les Corts.—No es produeix amb la força que tots voldríem, ja que la poca assistència dels Diputats a les sessions la fa difícil; però es produeix en temes de l'economia general del país per als quals no hem de sentir menyspreu de cap mena. La seva tasca última és callada, quieta, però eficaç, ja que la moda dels debats parencosos, sembla deixada en segon terme per a bé de tots.

Ara vindran els Pressupostos i cal que tots els re-

presentants del país estiguin atents a la tasca portada a cap pel Ministre de Finances, que si no arriba del tot on ell mateix voldria, és ben interessant i ben reeixida, sobretot per a un bon començament del sanejament de la Hisenda de l'Estat. Aquest Ministre de Finances ha merescut ja del senyor Azàña el qualificatiu de "Ministre de classe, però no de la República", i ja no cal dir que això ens satisfà plenament ja que el dictari dels contraris és una bona senyal de l'encert, en la vida política. Per primera vegada haurérem de veure davant les Corts un Pressupost el balanç del qual acusa una anivellació no somniada fins ara. I per primera vegada cal que els Diputats sentin afecte per aquesta llei, procurant millorar-la en tot el que estigui a la seva mà.

De l'altre camp només en vénen himnes i cants revolucionaris. Cal que la nostra feina sigui antitètica, és a dir, feta calladament, quietament, per tal que resulti eficaç i destructora, amb fets, de la tasca contrària. I constituïria una greu equivocació no fer-se ressò de la importància d'aquesta llei de Pressupost davant les Corts, tant deixant de donar al Govern la necessària col·laboració estricta per a la seva aprovació com deixant caure en el buit la seva discussió, que ha de constituir el punt de partida del renaixement econòmic del país, que bé ho necessita en els moments actuals.

Llibres

Avasc, *Conferencias sobre el Socialismo*, per José María de Izaurieta, Francisco Horn y Areilza y Joaquín de Azpiazu. Bilbao, 1932, 142 pàgines.

El primer dels conferenciants estudia el Socialisme com a funció econòmica, el segon l'estudia sota l'aspecte cristià i el tercer en el seu aspecte basc.

En la primera conferència es pot veure la ruïna que produeix al món la difusió de la ideologia socialista analitzada en els seus diferents aspectes. En la segona s'estudien les bases del Socialisme i assenyala la incompatibilitat del Socialisme amb la idea cristiana i, a la vegada, exposa la doctrina cristiana sobre el dret de propietat i la tercera, que és una història de les idees i actuacions del Socialisme en el país basc demostra la incompatibilitat de la ideologia dels bascos amb l'universalisme i uniformisme destructor del Socialisme.

Enrique Ocharán Posadas, *El seguro de la enfermedad en Vizcaya*. Conferencias sociales, publicaciones "Avasc". Bilbao, 1935.

El segur obligatori de malaltia està establert en 23 estats. Espanya té contret el compromís d'implantar-lo i ho ha de fer respectant les organitzacions benèfiques. El conferenciant estudia els diferents tipus de segur de malaltia en les diferents empreses del país basc a l'organització del qual han de contribuir d'una manera especial els patrons i el col·lectiu de metges.

També s'indiquen en aquesta conferència els plans per a l'esdevenidor: Donar gran embranzida a la Universitat Social; establir el segur obligatori de malaltia amb metge a lliure elecció del client i a preu

molt reduït; a difondre per ràdio la doctrina social de l'Església; el seu mot d'ordre és "servir".

J. M. Jiménez Delgado, *Epitome Historiae Graecae*, "Coculsa". Madrid, Barcelona, 1935.

Sembla providencial que la Universitat de Cervera, fogar d'estudis clàssics, torni a ésser un centre d'activitat literària clàssica, gràcies a la labor intel·ligent i ben dirigida del P. Manuel Jové, C. M. F., director de "Palaestra latina" i d'una sèrie de joves religiosos deixebles seus.

L'epítom que anunciem és un magnífic llibret destinat a la traducció, bellament imprès, acompanyat de glosses ben reeixides de caràcter literari, històric i arqueològic. Belles il·lustracions que reproduïxen figures gregues, tres mapes molt nets, un vocabulari llatí-castellà de les trenta històries i un registre de molts, faciliten la lectura d'aquest text interessant.

Joan B. Manyà, prevere, *El Pensament i la Imatge*, introducció filosòfica a la psicologia del talent. Barcelona, 1935, 232 pàgines.

És un fet interessant de constatar que la cultura catalana és gairebé en la seva totalitat obra de la clerecia secular i de la clerecia regular. Cap domini de la Ciència no hi ha ni tampoc cap disciplina, siguin de caràcter històric, filològic, literari o de ciències naturals — ja no parlem de les disciplines purament eclesiàstiques — els representants destacats de les quals no siguin sacerdots. Aquest fet, que és d'una alta valor apologetica i que volen ignorar els dirigents de la pseudo-cultura esquerrana, té una confirmació en l'obra de l'eminent canonge de Tortosa sobre "El Pensament i la imatge". No és aquesta revista especialitzada per analitzar una obra de tanta envergadura del doctor Manyà, la indicació, però, d'alguns problemes que estudia serà suficient per fer-se càrrec de la seva importància. En la introducció s'estudien les actituds i procediments en l'estudi de la Filosofia, el criticisme prematur, l'alt sentit pedagògic de l'Escolàstica, l'autoritat de Sant Tomàs, la qüestió de l'intel·lecte agent.

En el capítol primer analitza el fet de la connexió del pensament amb la imatge i estudia les opinions de Binet, Titchener, Wundt, P. Gemelli. El segon capítol ressenya les diverses explicacions filosòfiques de les idees segons Sant Tomàs; l'associació inicial de la idea amb una imatge determinada. El capítol tercer va destinat a les derivacions filosòfiques que se'n segueixen i el capítol quart a les derivacions teològiques. Els dos apèndixs finals tracten, el primer de la teoria de l'intel·lecte agent, del coneixement del singular material, de l'ordre del procés cognoscitiu i de la volició del singular material, i el segon és una rèplica al P. Bizzarri.

Baudenom, *Meditacions afectives i pràctiques sobre l'Evangeli*; trad. de Mn. J. Avinyó, vol. III, 1935, 443 pàgs.

Les meditacions d'aquest llibre traduïdes del francès en bon català per Mn. Avinyó tracten del sermó de la muntanya, del Parenostre, el que Déu Pare és per a nosaltres i el que Jesús és per a nosaltres. En conjunt són tot meditacions curtes, pràctiques i ben cenyides.

J. B. Bord, *Jesús Obrer*, traducció del P. Ermengol de Sarrià, O. M. C., Barcelona, 1935, 123 pàgs.

Aquest llibret traduït pel P. Ermengol va destinat a propagar el culte i la devoció a Jesús Obrer, parla de la festa de Jesús Obrer, del Misteri de Natzaret en la Litúrgia i dels textos que s'hi refereixen. Tres apèndix donen les pregàries litúrgiques a Jesús Obrer, l'Obra apostòlica de Jesús Obrer i la

Festa del Treball. La difusió d'aquest llibret pot contribuir eficaçment a la propagació de la devoció a Jesús Obrer.

D. Garrové i Viola, *El Pont de Balaguer*, Monografia històrica. Balaguer, 1935, 82 pàgines.

Hi ha una bibliografia catalana enorme de monografies històriques en les quals la història local és estudiada. Aquestes monografies són belles aportacions a la història del nostre país en les quals es posa de relleu l'esperit profundament cristià que ha informat la nostra civilització.

Balaguer que té esglésies admirables, un mercadal semblant als de Vic i de Banyoles té un pont magnífic que uneix la ciutat amb el convent dels P.P. Franciscans. Garrové en la monografia que ressenyam, troba dades del segle XII referents al pont del qual segueix les vicissituds fins als nostres temps.

Belles fotografies reproduïxen aquest pont, entre elles la de la imatge de Sant Miquel que apareix a l'entrada de totes les ciutats fortificades d'Europa.

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Àbrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

Acadèmia Febrer

Passeig de Gràcia, 73, 1.er (xamfrà Mallorca)

Director: Sr. Josep M. Febrer

ENGINEER INDUSTRIAL

Preparació per a l'ingrés a les Escoles d'Enginyers i a les Universitats. - Estudis de Tècnics Industrials. - Aparelladors. - Acadèmies militars. - Oposicions. - Batxillerat lliure.

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

ACABA DE SORTIR E

Missal dels diumenges i festes

**Extret del Missal Romà per a ús dels
fidels de les diòcesis de Catalunya**

El text d'aquest Missal dels Diumenges i Festes és, convenientment reduït, el mateix del Missal Romà publicat per FOMENT DE PIETAT. Aquest Missal consta de tres parts: Primera part, Misses dels Diumenges; segona part, Ordinari de la Missa i Misses genèriques; tercera part, Misses de les Festes. Esplèndida edició a dues tintes amb requadrat vermell. El conjunt forma un volum d'unes 650 pàgines

EN TELA, **6** PTES. EN PELL I CANTELL VERMELL, **9** PTES.
EN PELL I CANTELL DAURAT, **11** PTES. EN XAGRÍ, **16** PTES.

HA SORTIT JA EL VOLUM III DE LES

Meditacions afectives i pràctiques sobre l'Evangeli

Traducció catalana per Mn. JOAN AVINYÓ, Prev.

Un volum de 443 pàgines, en rústega, **3** pessetes, en tela, **4'50** pessetes

L'OBRA CLÀSSICA DE LA PIETAT CATÒLICA

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales

Traducció catalana de Mn. ANTONI FERRER, Prev.

Aquest llibre immortal, cisell suavíssim i eficaç per esculturar en cada ànima que el llegeix piadosament la bella imatge sobrenatural de la santedat, és ja incorporat al catàleg de «Foment» mercè a la traducció, encertada en fidelitat i unció, que n'ha fet Mn. Antoni Ferrer, Prev. L'estil planer i refinat alhora que pren en aquesta traducció la nostra llengua catalana farà que els lectors catalans hi tinguin la doctrina completa i serena que dona a Filotea el sant autor de l'obra tramesa amb la més pura i gustosa diafanitat. L'aigua de salut que eixamora les ànimes amb les idees i savis consells d'aquesta Introducció els farà l'efecte que és beguda a raig en la mateixa puresa de la font. No cal dir més per recomanar l'adquisició i lectura del llibre.

400 pàgs. de text. En rústega, **3** ptes. En tela, **4'50** ptes.

ALS MATEIXOS PREUS HI HA

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales per a la joventut

Especialment destinada al públic indicat en l'afegiment al títol.

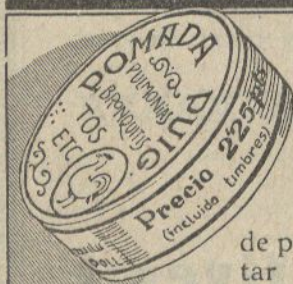

ELS ENUTJOSOS REFREDATS

que fan l'hivern tant detestable,
amb prou feines duran un dia,
si es tractan amb

XAROP PUIG

L'esposa moderna, iniciada amb la cura de malalts, dosifica a l'espòs amb aquest excel·lent XAROP al primer símptoma de REFREDAT, TOS, BRONQUITIS, etc. evitant així les PULMONIES i altres perilloses malalties de les vies respiratòries.

EL COMPLEMENT
IDEAL del acreditat
XAROP PUIG es la

POMADA PUIG

de productes volàtils indicadíssims per a tractar exteriorment les afeccions pulmonars.

TRANSPORTS ANDRÉS

PREUS REDUITS **SERVEI DIARI**
SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 — Telèfon 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 — Telèfon 12966

ALACANT: JOSEP BAUSA — Passeig Martin, 17 — Telèfon 1517

PALMA: Galera, 5 — Telèfon 2227 (La Nova Balear)

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA